

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Іванова Віктора Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII

м. К и ї в
21 травня 2019 року
№ 133-1(І)/2019

Справа № 3-124/2019(2850/19)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Колісника Віктора Павловича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Іванова Віктора Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40).

Заслухавши суддю-доповідача Колісника В.П. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

установила:

1. Іванов В.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 8, 17, 21, 22, 46, 92 Конституції України (конституційність) абзаци шостий, сьомий (за конституційною скаргою – абзац четвертий) пункту 3, абзаци шостий, сьомий (за конституційною скаргою – абзац четвертий) підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76).

Згідно з абзацами шостим, сьомим пункту 3 розділу I Закону № 76 частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789) викладено в такій редакції: „Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“. Після набрання чинності Законом України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697) відповідно до підпункту 1 пункту 3 його розділу XII „Прикінцеві положення“ частина вісімнадцята статті 50¹ Закону № 1789 втратила чинність.

Згідно з частиною двадцятою статті 86 Закону № 1697 після внесення до неї змін абзацами шостим, сьомим підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76 „умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

З аналізу змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Іванов В.М. із 1 листопада 2002 року перебуває на обліку в Куп'янському об'єднаному управлінні Пенсійного фонду України Харківської області та отримує пенсію, призначену відповідно до статті 50¹ Закону № 1789.

Куп'янське об'єднане управління Пенсійного фонду України Харківської області рішенням від 23 травня 2018 року відмовило Іванову В.М. у здійсненні перерахунку призначеної йому пенсії у зв'язку з підвищенням розміру заробітної плати працівникам органів прокуратури.

Іванов В.М. звернувся до Харківського окружного адміністративного суду з проханням визнати протиправною бездіяльність Куп'янського об'єданого управління Пенсійного фонду України Харківської області та скасувати його рішення від 23 травня 2018 року; зобов'язати назване управління здійснити дії щодо перерахунку призначеної пенсії та подати до суду в установленій судом строк звіт про виконання судового рішення.

Харківський окружний адміністративний суд рішенням від 18 жовтня 2018 року у задоволенні адміністративного позову Іванова В.М. відмовив.

Другий апеляційний адміністративний суд постановою від 12 лютого 2019 року рішення Харківського окружного адміністративного суду від 18 жовтня 2018 року залишив без змін.

Верховний Суд ухвалою від 28 березня 2019 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Іванова В.М. на рішення Харківського окружного адміністративного суду від 18 жовтня 2018 року та постанову Другого апеляційного адміністративного суду від 12 лютого 2019 року.

На думку автора клопотання, застосування абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76 призвело до звуження змісту та обсягу існуючих конституційних прав і свобод.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу. У конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“).

Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (частина четверта).

На думку Іванова В.М., „зміна редакції частини вісімнадцятої статті 50¹⁴“ Закону № 1789 та частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 призвела до обмеження його права на перерахунок пенсії. Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що Верховна Рада України, передавши Кабінету Міністрів України своє право на встановлення умов та порядку перерахунку пенсії у зв'язку з підвищенням розміру заробітної плати відповідним категоріям прокурорсько-слідчих працівників, порушила статтю 92 Конституції України.

Конституційний Суд України у Рішенні від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011 зазначив, що зміна механізму нарахування певних видів соціальних виплат та допомоги є конституційно допустимою до тих меж, за якими ставиться під сумнів сама сутність змісту права на соціальний захист (абзац одинадцятий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини). У Рішенні

від 2 березня 1999 року № 2-рп/99 Конституційний Суд України вказав, що здійснення в цілому політики соціального захисту не належить до виключних повноважень Верховної Ради України (друге речення абзацу вісімнадцятого пункту 2 мотивувальної частини). Відповідно до Конституції України Кабінет Міністрів України вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина та забезпечує проведення політики, зокрема, у сфері соціального захисту (пункти 2, 3 статті 116).

Підставою для визнання неконституційними положень Закону № 76, конституційність яких оспорує Іванов В.М., не може бути ні втрата чинності окремими положеннями Закону № 1789, які регулювали питання пенсійного забезпечення працівників прокуратури, ні запровадження нових юридичних норм щодо перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури, ні те, що Кабінет Міністрів України не визначив умов і порядку такого перерахунку. Незгода зі зміною підходів до врегулювання порядку перерахунку пенсій не може вважатися належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону № 76.

З аналізу конституційної скарги випливає, що Іванов В.М. не обґрунтував своїх тверджень щодо неконституційності абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, обмежившись цитуванням окремих приписів Конституції України, положень законів України, а також посиланням на юридичні позиції Конституційного Суду України.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Перша колегія суддів Першого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Іванова Віктора Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**